

Timeon sprang ud mod bjælken.

TIMEONS PRÆSTEDØMMEVELSIGNELSE

Noelle Lambert Barrus
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Kiribati.

Timeon kravlede op på træstammen oven over ham. Så svingede han benene over den og hang med hovedet nedad.

»Det er et fedt sted!« sagde Natieta, mens hun stod nedenunder.

Timeon og hans venner havde fundet den tomme træhytte tidligere på ugen. Det var et fantastisk sted at lege! Bjælkerne, der holdt taget op, var perfekte til at svinge i.

»Jeg vil vædde med, at jeg kan hoppe hele vejen over – ligesom en abe,« sagde Timeon.

»Jeg møder dig halvvejs!« sagde Toani.

Timeon brugte sine arme til at svinge sin krop fremad. Så sprang han ud mod bjælken ved sin ven.

Han rakte hånden ud klar til at gribe fat i den.

Men hans fingre gled! Timeon faldt til jorden.

»Av!« sagde Timeon. Hans venner løb hen for at hjælpe ham.

»Er du okay?« spurgte Natieta.

Timeon prøvede at rejse sig, men han følte en skarp smerte i sin arm.

»Jeg ved ikke, om jeg kan klare det,« sagde han.

Han prøvede ikke at græde, men tårerne løb ned ad hans kinder.

»Det er jeg ked af, Timeon,« sagde Natieta. »Vi hjælper dig med at komme hjem.«

Timeons venner hjalp ham tværs over øen. Solen var næsten gået ned, da de kom hjem til ham.

»Hvad er der sket?« spurgte mor.

»Vi legede i den tomme hytte,« sagde Toani.

»Timeon faldt ned fra den bjælke, han svang sig fra.«

Timeon kunne ikke engang strække sin arm ud.

Det gjorde så ondt!

Mor takkede Timeons venner for at få ham sikkert hjem. Hun hjalp ham med at lægge sig på måtten og lægge bløde puder rundt om ham.

Timeon havde stadig smerter. Men der var ingen læger tæt nok på til at komme på besøg i mørket. Hvad nu hvis det blev ved med at gøre ondt hele natten?

Timeon hørte en stemme kalde uden for huset.

»Mauri!« Det var missionærerne.

»Det er godt at se jer, ældster,« sagde mor. »Kunne I ikke give min søn en præstedømmevelsignelse? Han slog sin arm og har mange smerter.«

»Selvfølgelig.« Ældste Aitu smilede til Timeon. »Kunne du tænke dig en præstedømmevelsignelse, Timeon?«

Timeon vidste, at præstedømmevelsignelser inviterede kraft fra Gud til at hjælpe og helbrede mennesker. Han havde tro på, at vor himmelske Fader ville hjælpe ham. Han nikkede. »Ja tak.«

Missionærerne lagde deres hænder på Timeons hoved. De sagde hans fulde navn og velsignede ham ved Jesu Kristi kraft til at få det bedre.

Snart gjorde Timeons arm ikke længere så ondt. Han følte ro og fred. Han var endda i stand til at falde i søvn.

Da han vågnede, var det allerede morgen. Hans arm gjorde stadig ondt, men ikke nær så meget som før.

»Hvordan har du det?« spurgte mor.

»Meget bedre,« sagde han. »Jeg tror, at præstedømmets kraft er virkelig.«

»Jeg er glad for, at velsignelsen hjalp dig!« Mor gav Timeon et knus, mens hun passede på ikke at ramme hans arm. »Lad os nu få noget hjælp til din arm for at sikre, at den heler.«

Mor hjalp Timeon med at komme op på en cykel. Så fulgte hun bag ham. De tog hen til deres nabo, som kunne hjælpe.

Timeon smilede, mens deres nabo behandlede hans arm. Præstedømmets kraft var en virkelig kraft fra Gud. Og han var så taknemmelig! ●

Navnet Timeon udtales »Si-me-on«. Øen Kiribati, hvor han bor, udtales »Ki-ri-bas«.

ILLUSTRATIONER: MELISSA KASHIWAGI